

Kan Ministeriet søge nogen Grund til at bryde Grundloven deri, at et Medlem har sagt, at det skulde blive tvunget dertil. Men naar Ministeren nu er bange for, hvad der bliver sagt om ham eller til ham fra den ene Side, saa skulde han være allermest bange for, hvad hans egne Venner sige. Den Meddelelse, han nemlig har brugt som Undskyldning for at gaa uden for Grundlovens Grundsetninger og ødelægge paa alle Maader den Tradition, som Krigsministeriet stedse har fulgt overfor Rigsdagen, hviler paa fuldstændig falsk Grund. En saadan Yttring — og alle de andre lignende Fortællinger, som meddeles enten ubevidst feilagtig, eller fordi Vedkommende ikke forstaa det eller ikke ville sige det anderledes — bruger ikke nogen politisk dannet Mand. Nei, jeg saade ganske simpelt — Sætningen lød saaledes — at det Ministerium, der vil regjere paa Trods af Folkethinget, bliver nødt til, hvis det ikke vil gaa, at bryde Grundloven. Det er en simpel Forudsigelse, som Enhver, der blot kan sin lille Tabel i den konstitutionelle Politit, maatte kunne sige sig selv, var sand, og det er jo bevist. Det er jo slet. Naar Ministeriet har villet leve paa Trods af Folkethinget, saa er det blevet nødt til at bryde Grundloven. Sandheden deraf er jo bevist. De lave det ganske vist om til, at vi have villet vinge et Ministerium udenfor Grundloven, men det kunde et fornuftigt Menneske aldrig sige, ogsaa af den simple Grund, at et Ministerium ikke kan tvinges udenfor. Der er en anden Nei at gaa, inden det kommer saa vidt. Altsaa, den Undskyldning, den ærede Krigsminister gjør for at være kommen ind i denne Stilling, som ganske vist kan være meget ubehagelig, naar han dog i Kraft af Grundlovens Bestemmelser maa komme til Folkethinget i en Sag af saa stor en Udstrækning som denne, kunne vi ikke tage imod. Det viser sig, at det kan være ubehageligt, at der er et saa ivælgende Dvh bestemt imellem hans Foranstaltninger og vore konstitutionelle Forhold. Men det hjælper ham ikke, at han søger at dække sig med Undskyldninger, og heller ikke jeg kan give ham den Trøst, han søger i den Virksomhed, som jeg har havt med at gjøre.

Krigsministeren (Bahnsen): Jeg vil blot dertil gjøre den Bemærkning, at jeg hverken har gjort Undskyldning for, hvad jeg har udsort — det kunde ikke falde mig ind — eller søgt nogen Trøst. Jeg har kun i den Sags Interesse, der er for i Dag, da det ærede Medlem selv begyndte at tale om, at han har havt den Mening, at man

burde forshne Hæren med nye Gædcerer, gjort den Bemærkning, at jeg beklager, at han ikke havde fortsat med det samme, den Gang i 1884—85.

Thomsen: Jeg ønsker blot at gjøre en Bemærkning med Hensyn til min Opfattelse af et faktisk Forhold, som er blevet nævnt her i Salen. Der blev omtalt Forhandlingerne i Fællesudvalget den 31te Marts for nogle Aar siden, og jeg skylder at udtale, at min Opfattelse af Forholdet er den, at Formanden for Fællesudvalget afbrød Forhandlingerne uden at beramme noget nyt Møde. Det er første Gang, jeg har hørt den Paastand fremsætte, der fremkom nu, at noget Saadant skulde være slet. Noget Udtalelse om et Mødes Berammelse er hverken hørt af mig eller noget Medlem i Udvalget, som jeg har talt med derom.

Første Viceformand (Høgsbro): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har med Thingets Samtykke (Ophold) Ordet for en kort Bemærkning.

Berg: Da vi skiltes den 31te Marts Midnat, er det sikkert, at Formanden udtalte, at han ønskede et nyt Møde; men han havde da modtaget en Skrivelse fra Folkethingets Formand med Meddelelse om, at Conseilspresidenten, hvad han iøvrigt ogsaa mundtlig meddelte mig om Eftermiddagen hin Tirsdag, vilde sende Rigsdagen hjem Kl. 11 næste Dag. Altsaa, at ansætte Tiden for et nyt Møde, naar det var besluttet i Statsraadet allerede om Mandagen at sende Rigsdagen hjem den 1ste April, formelt besluttet, vil jeg gjerne tro, at han ikke har gjort, thi det var overflødigt, og det ligger ikke i hans Natur at lave Fjgsagerier; men at han har sagt, at han ønskede et nyt Møde, er sikkert, og det fremgaar ogsaa af Skrivelsen af 30te Marts 1885. Nei, der er ingenfomhelst Udvei for de Herrer! De sit Provisoriet, de ere ude paa Veien, og nu kunne De se, naar De kunne komme ind igjen, og hvilken Uret De gjøre ogsaa imod denne Sag. De tro, at et privat Fort, og hvad man har iværksat provisorisk, et provisorisk Rysfort med Kanoner samlede op hist og her skulde kunne hjælpe paa vort Forvarsdaesens fornuftige Ordning og de Forhandlinger, som skulle føres derom. Men De tage storlig feil. Jeg veed godt, at haade den ærede Krigsminister og Kolleger af ham — det er jo blevet udtalt offentlig — mene, at det er det Samme, om vore Forvarsforanstaltninger komme til Væie provisorisk eller ikke-proviorisk; thi naar vi sit Krig, vilde Solda-